

סדר הלימוד ליום י' סיון:

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ:

תורה רסד

צדקה היא תקון הברית, כי פגם הברית הוא, כי הוא היה צריך להשפיע בקדשה למקום שצריך להשפיע, והוא סלק ההשפעה משם, והמשיכה, חס ושלום למקום אחר, ועל-כן התקון על-ידי הצדקה, שעל-ידי-זה חוזר ומשפיע לשם אל הקדשה, ועל-ידי-זה נתתקן: וזה בחינת: "ויבואו האנשים על הנשים" הנאמר בנדבת המשכן (שמות ל"ה). הינו בחינת זיוג שנעשה על-ידי הצדקה של נדבת המשכן כנ"ל, ועל כן כשנותן לעני שאינו הגון, אזי אדרבא הוא נפגם יותר, כי חוזר ומשפיע למקום שאינו צריך: ועין במקום אחר (לעיל בסימן ל"א, ובסימן נ"ד) שמבאר גם כן שצדקה הוא תקון הברית:

תורה רסה

טעם על שבירת כלי תרם בשעת התקשרות השדוך, כי (כ"ל) אלו נשמות של הזיוג הם למעלה אחד (עין זוהר לך לך פ"ה: ובדצ"א ובזהר תזריע מג. ובשפע טל שער ג פ"ד) אך למטה התקשרות והתאחדות שלהם הוא בהעלם, כי אין יודעין מהתאחדות שלהם עד השדוך, ואזי נתגלה התקשרות שלהם שהיה עד עתה בהעלם, אך זה התגלות של התקשרות שנתגלה בעת התנאים הוא בבחינת: "והחיות רצוא ושוב" (יחזקאל א). כי בשעת השדוך נתגלה התקשרות, ותכף ומיד נתעלם, כי אחר-כך

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תשנ"ח ❦ צמח מנהרג"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" ❦
❦ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

נְתַפְרֵדִין וְנִתְרַחֲקִין, כִּי עֲדִין הִיא אֲסוּרָה עָלָיו עַד הַחֲפָה, נִמְצָא שְׂבִשְׁעַת הַשְּׂדוּךְ נִתְגַּלָּה אֹר הָאֲחָדוֹת שְׁלָהֶם שְׁהִיָּה עַד עֲתָה בְּהַעֲלָם, וְתַכְף וּמִיד נִתְעַלֵּם כַּנ"ל, בְּבַחֲיִנַת 'וְהַחֲיוֹת רָצוּא וְשׂוֹב' כַּנ"ל, וּבְשִׁבִיל זֶה שׂוֹבְרִין כְּלֵי חָרֶם בְּשַׁעַת הַתְּקַשְׁרוֹת הַשְּׂדוּךְ, כִּי כְּתִיב (ש"ם): 'וְהַחֲיוֹת רָצוּא וְשׂוֹב כְּמֵרְאָה הַבְּזֹק', פְּרוּשׁ כָּאוֹר הַיּוֹצֵא מִן הַחֲרָסִין, דְּהֵינּוּ הַנִּיצוֹץ שִׁיּוֹצֵא בְּשַׁעַת שְׂשׂוֹבְרִין כְּלֵי חָרֶם שֶׁהוּא רַק לְפִי שַׁעַת, וְעַל כֵּן בְּשַׁעַת הַתְּקַשְׁרוֹת הַשְּׂדוּךְ שֶׁאֵז אֹר הָאֲחָדוֹת שְׁלָהֶם נִתְגַּלָּה בְּבַחֲיִנַת רָצוּא וְשׂוֹב כַּנ"ל, עַל-כֵּן שׂוֹבְרִין כְּלֵי חָרֶם, זֶה מְרַמֵּז עַל סוּד 'וְהַחֲיוֹת רָצוּא וְשׂוֹב' כְּמֵרְאָה הַבְּזֹק כַּנ"ל: (וְעֵינַי עוֹד טַעַם עַל זֶה לְעִיל בְּסִימָן ס' וּבְלִקוּטֵי תַנְיִנָּא בְּסוּפּוֹ):

וְיִזְרְהוּ רִטוּן

דַּע שְׂמִיתוֹת בְּהִמּוֹת וְחִיּוֹת בְּלֹא זְמָנָן, הוּא עַל-יְדֵי שְׂאִינָן נִזְהָרִין בְּמִצְוֹת סְכָה כְּרָאוּי, כִּי סְכָה בְּחִינּוֹת 'אִמָּא דְּמִסְכָּא עַל בְּנִין' (תְּקוּנִים דְּף ג'), בְּחִינּוֹת: "אִם לְבִינָה תִקְרָא" (מְשָׁלִי ב). וְזֶהוּ בְּחִינּוֹת הַהֶבְדֵּל שְׁבִין גְּדָר אָדָם לְגְדָר בְּהֵמָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה (בְּרִכוֹת י'): "בְּרַכֵּי נַפְשֵׁי אֶת ה' וְאֵל תִּשְׁכְּחֵי כָּל גְּמוּלָיו", שַׁעֲשֵׂה לָּהּ דְּדִים בְּמָקוֹם בִּינָה, אֲבָל הַבְּהֵמָה יוֹנְקַת מִדֵּי בְהֵמָה לְמִטָּה, וְזֶהוּ הַהֶפְרֵשׁ שְׁבִין גְּדָר אָדָם לְבְהֵמָה, שֶׁהָאָדָם יוֹנֵק מִדֵּי אָדָם שֶׁהוּא בְּמָקוֹם בִּינָה, בְּחִינּוֹת "אִם לְבִינָה תִקְרָא" בְּחִינּוֹת סְכָה. אֲבָל הַבְּהֵמָה יוֹנְקַת מִדֵּי בְהֵמָה שֶׁהֵם לְמִטָּה, וְעַל כֵּן כְּשֶׁפּוֹגֵם בְּמִצְוֹת סְכָה, אֲזִי נוֹפֵל מִבְּחִינּוֹת דֵּי אָדָם שֶׁהֵם בְּמָקוֹם בִּינָה, בְּחִינּוֹת סְכָה, וְאֲזִי נוֹפֵל לְבַחֲיִנַת דֵּי בְהֵמָה, וְיוֹנֵק מִשָּׁם, נִמְצָא שִׁיּוֹנֵק מִשַּׁעַת שֶׁל הַבְּהֵמָה, וְעַל כֵּן יוֹנֵק אֶת חִיּוֹתָם, וְעַל יְדֵי זֶה הֵם מֵתִים, עַל יְדֵי שֶׁנוֹטֵל מֵהֶם אֶת הַשַּׁפְּעוֹתָם,

וּלְפִי הַפָּגַם שֶׁפָּגַם בְּסִכָּה כֵּן הוּא נִפְּלָתוֹ, וְכֵן נוֹטֵל אֶת הַשֹּׁפֵעַ שֶׁל הַבְּהֵמוֹת, וְכִמוֹ כֵּן גּוֹרֵם מִיתוֹת הַבְּהֵמוֹת וְהַחַיּוֹת, וְזֶהוּ בְּחִינַת וְלִמְקַנְהוּ עָשָׂה סְכוּת (בְּרֵאשִׁית ל"ג): כִּי הַסִּכָּה הוּא בְּשִׁבִיל מְקַנְהוּ כַּנֵּ"ל:

גַּם הָעוֹסְקִין בְּבִנְיַן מִזִּיק לָהֶם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (סוֹפָה י"א): 'כָּל הָעוֹסֵק בְּבִנְיַן מִתְמַסְכֵּן, כִּי צָרִיךְ לְבָנוֹת הַבַּיִת בְּחֻכְמָה וְשִׁכָּל, וְאִזִּי אִין מִזִּיק לוֹ הַבִּנְיָן וְאִזִּי רָאוּי לוֹ לְבָנוֹת בַּיִת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי כ"ד): "בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת וּבְתַבּוּנָה יִתְכוּנֵן וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֵאוּ", (עֵינן סְנֵהדְרִין צ"ב) (כִּי יֵשׁ לוֹ מְקוֹם לְהַכְנִים הַשֹּׁפֵעַ). אֲבָל כְּשֶׁבּוֹנֶה בְּלֹא שִׁכָּל, אִזִּי מִזִּיק לוֹ, וְעַל כֵּן מִתְמַסְכֵּן, כִּי זֶה עֲנִשׁוֹ עַל שֶׁפָּגַם בְּחֻכְמָה. כִּי הָיָה רָאוּי לוֹ לְבָנוֹת הַבַּיִת בְּחֻכְמָה כַּנֵּ"ל. וְעַל כֵּן עֲנִשׁוֹ שֶׁמִּתְמַסְכֵּן, שְׂוִיהַ בְּחִינּוֹת פָּגַם הַחֻכְמָה, בְּחִינּוֹת "חֻכְמַת הַמַּסְכֵּן בְּזוּיָה" (קַהֲלַת ט). וְעַל כֵּן עַל יְדֵי הַסִּכָּה שֶׁהִיא בְּחִינַת שִׁכָּל, בְּחִינַת אִם לְבִינָה כַּנֵּ"ל עַל-יְדֵי-זֶה יְכוּל לְבָנוֹת בַּיִת בְּבְחִינַת "בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת" וְכוּ' כַּנֵּ"ל: וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית שָׁם): "וַיַּעֲקֹב נָסַע סְכוּתָהּ וַיֵּבֶן לוֹ בַּיִת" כַּנֵּ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת שְׁבוּעוֹת, כִּי שְׁבוּעוֹת וְסְכוּת הֵם אֶחָד, כִּי הַתּוֹרָה יוֹצֵאת מִבִּינָה שֶׁהִיא בְּחִינַת סִכָּה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי א'): "וְאֵל תִּטַּשׁ תּוֹרַת אֱמֻנָה", בְּחִינַת: "אִם לְבִינָה" שֶׁהוּא בְּחִינַת סִכָּה כַּנֵּ"ל:

וְעַל כֵּן תִּכְף אַחַר סְכוּת הוּא שְׂמֻחַת תּוֹרָה, כִּי מִבְּחִינַת סִכָּה מִשָּׁם יוֹצֵאת הַתּוֹרָה. נִמְצָא עַל יְדֵי שְׂנַכְנְסוּ בַּסִּכָּה, נִעֲשִׂים בְּעֲצָמָם בְּבְחִינּוֹת הַתּוֹרָה, כִּי מִשָּׁם יוֹצֵאת הַתּוֹרָה כַּנֵּ"ל, וְאִז מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה שֶׁהוּא בְּרֵאשִׁית, בְּחִינּוֹת בַּיִת, הֵינּוּ בַּיִת דְּבְרֵאשִׁית, בְּחִינּוֹת: "וַיַּעֲקֹב נָסַע סְכוּתָהּ וַיֵּבֶן לוֹ בַּיִת" כַּנֵּ"ל: וְזֶהוּ

זֶקֶן נֵתָן וְלֹא יַעֲבֹר

תִּאֲוָתוֹ בְּשִׁבִיל הַתְּכָלִית הָאֲמִתִּי, לַעֲשׂוֹת רְצוֹן יוֹצְרוֹ יִתְבָּרֵךְ:

סדר קצור לקווי מוהר"ן הי"ח:

תורה רסד

א צדקה הוא תקון לפגם הברית, אבל צריך לזהר שלא לתן לעני שאינו הגון, כי על-ידי-זה נפגם יותר, על כן צריכין לבקש מהשם יתברך שיזכה לעניים מהגנים להשפיע להם, והוא תקון גדול מאד לפגם הברית:

תורה רסה

א טעם על שבירת כלי חרם בשעת התקשרות השדוף, כי אלו הנשמות של הזוג הם למעלה אחד, ולמטה אין יודעים מהתאחדות שלהם עד השדוף, כי אז נתגלה ההתקשרות שלהם, אך זה ההתגלות שנתגלה בעת התנאים הוא בבחינת וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׂוֹב, כי נתגלה אז ההתקשרות ותכף ומיד נתעלם, כי עדין היא אסורה עליו עד החפה, והנה כתוב: "וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׂוֹב כְּמֵרְאֵה הַבֶּזֶק" (יחזקאל א' יד) פרוש: 'כאור היוצא מן החרסין', הינו הניצוץ שיוצא בשעה ששוכרין החרם שהוא רק לפי שעה, ועל כן בשעת ההתקשרות שאז נתגלה אור האחדות שלהם בבחינת רצוא ושוב, שוכרין אז כלי חרם, זה מרמוז על סוד וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׂוֹב כְּמֵרְאֵה הַבֶּזֶק כַּנ"ל:

מעלת מצות סכה – רסו

א כשפוגמין במצות סכה על-ידי-זה נופלין משפע של אדם לשפע של בהמה, ועל-ידי-זה בא מיתת בהמות וחיות בלא זמנם רחמנא לצלן:

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תתב - צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ב על ידי שמקמיין מצות סכה כראוי על ידי זה יוכל לעסק בבנין
ולא יזיק לו, כי העוסקים בבנין מזיק להם הבנין ועל ידי מצות
סכה נצולין מזה:

ג על ידי שנכנסין בסכה נעשים בעצמן בחינת התורה, כי
מבחינת סכה יוצאת התורה:

תורה רסז

א בשבועות מקבלין התורה, ואז יכולים לקבל חיות חדש
ולהמשיך רפואה להראה:

תורה רסח

א כשאין האדם מסתכל על התכלית למה לו חיים:
ב הנפש מתגעגעת תמיד לעשות רצון יוצרה, וכשרואה שאין
האדם עושה רצונו יתברך מתחלת להמשיך עצמה להסתלק
מגוף האדם, ומזה נחלה האדם, ומה שהאדם חוזר לבריאותו
על ידי רפואות, הוא מחמת שהנפש רואה שהאדם יכול לכף
תאותו ולקבל רפואות מרים בשביל איזה תכלית על כן היא
חוזרת אליו כי היא מצפה שיכף גם כן תאותו בשביל התכלית
האמתית לעשות רצון יוצרו יתברך:

סדר ימי מורה רנ"ת הימני:

נב בראש השנה האחרון שהיה באומין שחל ביום שבת קדש אז,
נחלש מאד באותו יום, דהינו ביום שבת קדש ראשון דראש
השנה והתחיל לצאת דרך פיו דם הרבה והוא היה מתירא מאד
כשיצא ממנו דם על ידי ההוסט, בפרט עתה שיצאו ממנו דמים
הרבה בלי שעור והיה חלש מאד ודרך היתה תמיד לומר תורה
ביום ראשון דראש השנה לעת ערב בין השמשות של יום שני,

וְכָבֵד נִתְאַסְפוּ כָּל הָעוֹלָם לְבֵית הַגָּדוֹל שֶׁהָיָה מוֹכֵן שִׁיאֲמַר בּוֹ
 תּוֹרָה וְהָיָה שֵׁם דַּחַק גָּדוֹל מְאֹד מִרְבוּי הָעַם וְכֻלָּם הָיוּ עוֹמְדִים
 וּמִצְפִּים שִׁיכְנָם לֹאמַר תּוֹרָה וְהָיוּ עֵינֵיהֶם כְּלוֹת עַד הָעָרֶב וְעַד־זֶה
 לֹא נִכְנָם מֵעַצֵּם חֲלִישוֹתָיו שֶׁהָיָה כְּבִד עַד שֶׁכִּמְעַט שִׁיגִיעַ:

בְּתוֹךְ שֶׁהָיוּ עוֹמְדִים שָׁם וּמִצְפִּים אַף עַל פִּי כֵן אוֹלֵי יְבוּא וְגַם
 אֲנִי הָיִיתִי בְּתוֹךְ הַקְּבוּץ שָׁם, שָׁלַח לְקִרְא אוֹתִי לָבוֹא אֶצְלוֹ
 וְנִכְנַסְתִּי אֵלָיו וְהִתְחִיל לְקַבֵּל לְפָנַי מַה לַּעֲשׂוֹת וְהוּא זָכְרוֹנוֹ לְבִרְכָה
 הָיָה יוֹשֵׁב, וְסָף שֶׁל נְחֻשֶׁת עִם דָּם הִרְבֵּה עָמַד עַל יָרְכוֹ וְהוּא יָשָׁב
 אֶצְלוֹ עַל מַטָּתוֹ וְכִמְעַט שֶׁהָיָה הַסָּף מְלֵא דָם וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִמִּי
 מַה לַּעֲשׂוֹת בְּעֵינַי אֲמִירַת הַתּוֹרָה וּבְתַחֲלָה הִשְׁבַּתִּי לוֹ מַה
 לַעֲשׂוֹת מֵאַחַר שְׂאֵי אֶפְשָׁר אֵךְ הוּא זָכְרוֹנוֹ לְבִרְכָה הַשֵּׁיב שִׁישׁ
 רַחֲמָנוֹת עַל הָעוֹלָם שֶׁבָּאוּ בִּיסוּרִים וּטְרָחוֹת וְכוּ' כְּאֵלֶּה וְגַם כָּל יְמֵי
 הַקַּיִץ הָעֶבֶר הָיָה מְצַפֶּה עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַזֶּה שִׁיאֲמַר תּוֹרָה
 בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּאוֹמְיָן וְהִבְנַתִּי שֶׁכְּסָפוֹ מְאֹד שָׂאֵף עַל פִּי כֵן יֹאמַר
 תּוֹרָה וְהִתְחִלְתִּי לְדַבֵּר עִמּוֹ וְאָמַרְתִּי לוֹ הֲלֹא כְּשֶׁבָאתֶם מִלְּמִבְּרַג
 הָיִיתֶם גַּם כֵּן חָלוּשׁ מְאֹד מְאֹד וְלֹא הָיָה שׁוּם דְּרָךְ הַטָּבַע שֶׁתֹּאמְרוּ
 תּוֹרָה וְאֵף עַל פִּי כֵן הָיָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעִזְרוֹכֶם וְאָמַרְתֶּם תּוֹרָה
 הִרְבֵּה. כְּדַבְּרִים הָאֵלֶּה דִּבַּרְתִּי עִמּוֹ עוֹד, עַד שֶׁהִשְׁיֵב לִי אִם כֵּן
 אֶמְסַר נַפְשִׁי, כְּאֹמַר כְּפִי דְּבָרֶיךָ אֲנִי מוֹכֵן לֹאמַר תּוֹרָה וְאֲנִי מוֹסֵר
 נַפְשִׁי עַל זֶה כִּי בְּאֵמֶת הִיְתָה מְסִירַת נַפְשִׁי עֲצוּם אֲזוֹ שִׁיאֲמַר תּוֹרָה
 בְּחִלְשׁוֹת כְּזֶה שֶׁהָיָה כְּמְעַט שִׁיגִיעַ בְּכָל עֵת:

אֵךְ צָוָה עָלַי לְהַעֲמִיד הַכֶּסֶף שִׁיאֲמַר עָלָיו תּוֹרָה, לְהַעֲמִידָה סָמוּךְ
 לַפֶּתַח כְּדֵי שֶׁאִם יְבוּא לִידֵי סַכְנָה עַל יְדֵי אֲמִירַת הַתּוֹרָה וִיחָיָה
 נְחֻלָּשׁ מְאֹד שֶׁנוֹכַח לְהוֹצִיאוֹ מִהֲרָה מִשָּׁם כִּי הָעוֹלָם הָיָה הִרְבֵּה
 מְאֹד מְאֹד, וְהָיָה שֵׁם דַּחַק גָּדוֹל מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְאָמַרְתִּי לוֹ שֶׁקִּשָּׁה

זֶחֶק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תתד ✧ צֶמַח מִזֶּה רִנְיָת זִי"ל "צֶמַח צִנְי מִקֹּוה שִׁדְךָ צֶחֶד מִסְפְּרֵי רִבְנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" ✧
✧ "חֶק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ✧

לְשָׁנוֹת לְהַעֲמִיד הַכֶּסֶף בְּמָקוֹם אַחַר מִהַמָּקוֹם שֶׁהוֹעֲמֵדָה שָׁם
מִקֵּדָם מִחֲמַת גְּדֹל הַדַּחֶק מִהָעוֹלָם שֶׁהֵם עוֹמְדִים צְפוּפִים וְדַחֻקִּים
מְאֹד. הַשִּׁיב, אִם לֹא תַעֲמִיד הַכֶּסֶף סָמוּךְ לַפֶּתַח בְּיָדָי לֹא אֶכְנֵם
לֹאמַר תּוֹרָה וְתִכְף נִכְנַסְתִּי לְשָׁם וְעָשִׂיתִי שָׁם רַעַשׁ גְּדוֹל וְהִכְרַחְתִּי
אֶת הָעוֹלָם לְהִתְפַּיֵר עַד שֶׁנִּשְׁאַנּוּ אֶת הַכֶּסֶף מִמָּקוֹם שֶׁהִיָּתָה
עוֹמֵדֵת שָׁם תִּחְלָה אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר צִוָּה עָלַי דְּהֵינּוּ סָמוּךְ לַפֶּתַח
וְאַחַר כֵּן הוֹדִיעוּ לּוֹ וְנִכְנַס הוּא זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה וַיֵּשֶׁב עַל הַכֶּסֶף
וְאַנְחֵנוּ עֲמֵדְנוּ אֲצִלּוֹ וְהִבִּית הָיָה מְלֵא אֲנָשִׁים הַרְבֵּה מְאֹד וְהָיָה
שָׁם דַּחֶק גְּדוֹל שֶׁהָיָה קָשָׁה מְאֹד לְסַבֵּל כְּמַעֲט שֶׁעָמַד אֶחָד עַל חֲבֵרוֹ
וְהָיָה שָׁם רַעַשׁ גְּדוֹל מִגְּדֹל הַדַּחֶק שֶׁהָיָה מִן הַנִּמְנָע לְסַבֵּל וְקִצְתָם
לֹא יָכְלוּ לְסַבֵּל וְהִכְרַחוּ לְצֵאת שְׂלֵא יִשְׁאַרוּ חֲלָשׁוֹת וְרַבָּם כְּכֹלָם
סָבְלוּ הַדַּחֶק הַגְּדוֹל בְּלִי שְׁעוֹר וְהוּא זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה בְּעֵצָם חֲלִישוֹתוֹ
יֵשֶׁב עַל הַכֶּסֶף בֵּין רַבּוּי עִם כְּזֶה וַיֵּשֶׁב קִצְת כְּדַרְכּוֹ וְאַחַר כֵּן פֶּתַח
פִּיו הִקְדוֹשׁ וְהִתְחִיל לֹאמַר תּוֹרָה אֲבָל אָמַר בְּקוֹל נְמוּךְ מִמָּה שֶׁהָיָה
רְגִיל לֹאמַר תָּמִיד וְלֹא הָיָה שׁוֹם דֶּרֶךְ הַטֵּבַע שֶׁיִּגְמַר תּוֹרָה אֲרַכָּה
כְּזֹאת בְּחֲלִישׁוֹת כְּזֶה אֵךְ בְּעַל הַרְחָמִים אֲשֶׁר מִחֲשָׁבוֹת לְבוֹ לְדוֹר
וְדוֹר חָמַל עָלֵינוּ וְעַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת וְעָמַד בְּעֶזְרוֹ עַד שֶׁגִּמַּר
הַתּוֹרָה בְּנֵם נִפְלָא. אֵךְ סִיּוֹם הַתּוֹרָה אֵיךְ הִיא מְרַמֶּזֶת בַּפְּסוּק
תִּקְעוּ שֶׁהִתְחִיל בּוֹ לֹא סִיּוֹם אֶז עַד אַחַר יוֹם הַכַּפּוֹרִים שָׁאז סִיּוֹם
הַפְּסוּק עַל פִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת לְפָנַי וְהַתּוֹרָה שֶׁאָמַר אֶז הִיא הַתּוֹרָה
תִּקְעוּ תּוֹכָחָה בְּלִקוּטֵי תַנְיָנָא בְּסִימָן ח' עֵינ שָׁם וְאַחַר כֵּן צִוָּה לְנַגֵּן
נִגּוֹן כְּדַרְכּוֹ תָּמִיד, וְאַחַר כֵּן הִלֵּךְ מִשָּׁם לְחֲדָרוֹ וְכָל הַלֵּילָה אַחַר כֵּן
הוּא לַיִל שְׁנֵי דְרָאֵשׁ הַשָּׁנָה הָיָה חָלוּשׁ וּמְסָכֵן מְאֹד מְאֹד וְהָלְכוּ
לְקָרוֹת אֶת הַדּוֹקְטוֹר וְלֹא אִסְתַּיַע מִלְתָּא שִׁיבּוּא. וְאָמַר שֶׁהִיא
טוֹבָה גְּדוֹלָה שְׂלֵא בָּא הַדּוֹקְטוֹר וְאָמַר כָּל מִי שֶׁרוֹצֵה לְחוּם עַל חֵייוֹ

לא יניח שיבוא דוקטור אליו ואף על פי שיכול להיות שהוא
 בעצמו יצוה לקרא דוקטור, אף על פי כן לא יניחו שיבוא דוקטור
 אליו ואני לא הייתי אז אצלו כשאמר דבורים אלו, ואף על פי כן
 לא הייתי מסכים עמם בשום אופן שיקראו דוקטור אליו אך נמנו
 ורבו עלי וקראו דוקטור על כרחי בערב סכות וקרוב הדבר
 שהדוקטור קרב הסתלקותו:

סדר לקוטי עצות היומי:

נגינה

א על ידי נגינה דקדשה מקימין ומעלין המלכות דקדשה וזוכין
 להתנשאות. וכן להפך החזנים והמנגנים דסטרא אחרא פוגמין
 מלכות דקדשה ומאריכין את הגלות. ועל ידם נכשלים ונוקשים
 בני אדם בצפריים האחוזות בפת. על כן צריך לזהר מאד שלא
 לשמע נגינה ממנגן דסטרא אחרא שאין כונתו בנגונו לשם
 שמים כלל רק בשביל ממון וכבוד והתפארות כי שמיעת קול
 נגינה שלו מזיק לעבודת הבורא יתברך. וכן להפך שמיעת קול
 נגינה ממנגן פשר והגון טוב לעבודת הבורא יתברך (ליק"מ סי' ג).
 ב התקון שלא יזיק לו קול נגינה דסטרא אחרא הוא על ידי
 שילמוד גמרא בלילה (שם).

ג על ידי נגינה דקדשה יכולין לזכות לבחינת נבואה, כי עקר
 הדבקות להשם יתברך הוא על ידי נגינה. וכאשר יתבאר עוד
 לקמן (שם).

ד בשמתקן הקול נגינה וזוכה לבחינת מלכות וממשלה. ואזי יוכל
 למשל בכל מה שירצה. ויוכל להמית לזה ולהחיות לזה. אבל
 צריך לזהר לדון את כל אדם לבחור זכות שלא יחריב את העולם.

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תתו - צמח מזהר רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכות שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

כי השם יתברך חפץ חסד הוא ורוצה בקיום העולם (שם).

ה על ידי תקון הברית זוכה שיזדכך קול רנתו. ואזי על ידי שמיעת קול רנתו ונגונו לבד השם יתברך רואה מי שמצר לנו ואיזה עכו"ם מהשבעים לשון מצר לנו ומושיע מהצרה. על כן כשיש חס ושלום איזה גזרה וצרה לישראל מאיזה אמה, אזי טוב לנגן הנגון של אותו האמה שמצר להם חס ושלום, כי על ידי רנה ונגון לשם שמים יכולין לעורר רחמיו יתברך שיראה בצרותינו שיש לנו מאותה האמה ויושיענו מהם (שם כז).

ו מקולו של אדם יכולין לידע את בחינת המלכות שלו. כי יש לכל אחד ואחד בחינת מלכות והוא נכר בקולו (שם ל')

ז על ידי נגינה נמתקין הדינים, ומי שמנגן אותיות התפלה וקול הנגינה בזכות ובבהירות גדול, אזי מלביש את השכינה בלבושין דנהירין ובזה נמתקין הדינים (שם מ"ב).

סדר ספרי מעשיות הימי:

וקדם לזה הלכה הקסרית הנ"ל וקראה לבתה הנ"ל ואמרה לה: בתי, תדעי שזה הבן של הבערגריר הוא החתן שלך וספרה לה כל אותו המעשה שעבר עליה כנ"ל, ואיך הבערגריר מסר נפשו בשבילי (כנ"ל), והיה עמי בשבעה מקומות הנ"ל ונשבבתי לו בה, שכל טובי לא ימנע ממנו ולקחתי אותו השבעה מקומות לעדות, שהם: בור ומקוה וכו' כנ"ל בכך עתה, הנה אתה היא כל טובתי ומזלי והצלחתי, ובודאי אתה שלו, ובנו הנ"ל הוא החתן. שלך ואביך מחמת גסותו רוצה להרגו חנם וכבר השתדלתי להצילו ופעלתי שיניחוהו כנ"ל, על כן תדע, שהוא החתן שלך (חינו בן הבערגריר הנ"ל), ואל תתרצה עם אחר בעולם כלל.

וְנִתְקַבְּלוּ דְבָרֵי אִמָּה בְּעֵינֶיהָ, כִּי גַם הִיא הִיְתָה יִרְאֵת־שָׁמַיִם,
 וְהִשִּׁיבָה שְׂבוּדָי תְּקִיִּים כֶּךָ וְהִלְכָה הַבַּת הַזֹּאת וְשָׁלְחָה כְּתָב אֶל
 בֶּן הַבְּעֵרְגִיר הַזֶּ"ל, אֶל הַתְּפִיסָה שֶׁהִיא מַחֲזִיקַת עֲצָמָה בּוֹ, וְהוּא
 הֶחֱתַן שָׁלָה וְשָׁלְחָה לוֹ כְּמוֹ חֲתִיכַת לְאַנְד־קָאָרְט [מִפֶּה], וְצִיָּרָה בּוֹ
 כָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁהִחֲבִיאתָ אִמָּה עִם אָבִיו כַּנֶּ"ל, שֶׁהֵם הַשְּׂבָעָה
 עֲדוּת: בּוֹר וּמְקוּוֹה וְכוּ' כַּנֶּ"ל, שֶׁצִּיָּרָה בּוֹ כְּמוֹ בּוֹר וּמְקוּוֹה וְכוּ'
 וְהִזְהִירָה אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד, שֶׁיִּשְׁמַר הַכְּתָב הַזֶּה מְאֹד מְאֹד,
 וְחֲתָמָה עֲצָמָה לְמִטָּה. אַחֲר־כֵּךְ הָיָה כַּנֶּ"ל, שֶׁשָּׁקְחוּ הַמְּמַנִּים אִישׁ
 אַחֶר, וְאוֹתוֹ הִנִּיחוּ, וְהִלְךְ לוֹ וַיֵּלֶךְ וַיַּעֲבֹר, עַד שֶׁבָּא אֶל הַיָּם, וַיָּשָׁב
 בְּסִפְיָנָה וַעֲבַר בַּיָּם וּבָא רוּחַ סְעָרָה גְּדוֹלָה וְנָשָׂא הַסִּפְיָנָה אֶל סֶפֶר
 [שִׁפְתַּי הַיָּם] אֶחָד, שֶׁהָיָה שֵׁם מִדְּבָר וּמִגְּדֹל הַסְּעָרָה, (שְׁקוֹרִין אוֹמְפִיט),
 נִשְׁבְּרָה הַסִּפְיָנָה, אֶךְ הָאֲנָשִׁים שָׂבָה נִצְלוּ וַיֵּצְאוּ עַל הַיָּבֵשָׁה.

סֵדֶר שְׁלֵחוֹ עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(כה) כֹּל כְּלֵי הַשְּׁתִיָּה בֵּין צְלוּחִיּוֹת בֵּין כּוֹסוֹת מוֹתָרִים בְּשִׁטְיָפָה בֵּין
 שֶׁהֵם שֶׁל זְכוּכִית בֵּין שֶׁהֵם שֶׁל עֵץ בֵּין שֶׁהֵם שֶׁל מִתְּכַת בֵּין שֶׁהֵם
 שֶׁל חֶרֶם וְאֵע"פ שֶׁלִּפְעָמִים נוֹתְנִים בָּהֶם לֶחֶם חֵם כִּיּוֹן שְׂרוּב
 תִּשְׁמִישׁן אֵינּוּ אֵלֶּא בְּצוֹנֵן סְגִי בְּשִׁטְיָפָה שֶׁלֹּא הִלְכוּ בְּכֹל כְּלֵי אֵלֶּא
 אַחֲרֵי רֹב תִּשְׁמִישׁוֹ: הִגָּה מִיְהוּ יֵשׁ מִחֲמִירִים וּמִצְרִיכִין הַגְּעֵלָה וְכֵן נוֹהֲגִין
 וְעִיּוֹן לְעִיל סְעִיף ו': (כו) כְּלֵי זְכוּכִית אֲפִילוֹ מִכְּנִיסָן לְקִיוֹם וְאֲפִילוֹ
 מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּהֵן בַּחֲמִין אֵין צְרִיכִים שׁוֹם הַכֶּשֶׁר שֶׁאֵינָם בּוֹלְעִים
 וּבְשִׁטְיָפָה בְּעֵלְמָא סְגִי לְהוֹ: הִגָּה וַיֵּשׁ מִחֲמִירִין וְאוֹמְרִים דְּכֵלֵי זְכוּכִית
 אֲפִילוֹ הַגְּעֵלָה לֹא מֵהֵנִי לְהוֹ וְכֵן הַמְּנַהֵג בְּאֲשַׁכְּנּוּ וּבְמִדִּינוֹת אֱלוֹ (סמ"ג וְאֲגוּר)
 וְכֵן כְּלֵי כֶּסֶף שִׁישׁ בְּתוֹכָן הַתּוֹךְ זְכוּכִית שְׁקוֹרִין גִּישְׁמַעֲלַצ"ט אֵין לְהַגְעִילוֹ אֲבֵל
 מִבַּחוּץ אֵינּוּ מִזִּיק (תה"ד סִימָן קל"ב): (כז) שְׂפוּד יֵשׁן שֶׁצָּלוּ בּוֹ עוֹפּוֹת
 בְּפֶסַח מוֹתָרִין אֶף ע"פ שֶׁמְקוּדָם צָלוּ בּוֹ בְּשֶׁר מְלוּחַ מִמְּלַח שֶׁלֹּא

נבדק: הגה מיהו אין להתיר רק בדיעבד וכן הברזות שבחביות של יין נוהגין להדיחן (אגור ומהרי"ל) וכן העצים שתוחבין בהם כלי שתייה צריכין הדחה לשום בהם כלים בפסח (מהרי"ו):

סימן תנב (א) יש ליזהר להגעיל קודם שעה חמישית כדי שלא יצטרך לדקדק אם הכלים בני יומן או לאו (או אם יש ששים במים נגד כלי שמגעיל או לאו) (טור) וכן אם מגעיל כלים שבליעתן מועטת עם כלים שבליעתן מרובה וכן אם משהה הכלים בתוך היורה יותר מדאי ואינו משהה אותם כל כך וכן כדי שלא יצטרך ליזהר שלא ינוחו המים מרתיחתן: הגה אך רבים חולקים וסבירא להו דאין הגעלה מועלת כלום אם אין המים רותחים (וכן משמע מהרא"ש וסמ"ג ות"ה סימן קל"א ואגור וטור בסימן ק"ה) ע"כ יש ליזהר אפילו קודם זמן איסורו שלא ינוחו מרתיחתן כל זמן שמגעיל (ד"ע) ושלא יכנים הכלים עד שירתיחו המים וכן כדי שלא יצטרך להגעיל היורה הגדולה שמגעילים בה תחלה וסוף: הגה ואם לא הגעיל קודם זמן איסורו יכול להגעיל עד הפסח שאז חמץ במשהו ואינו מועיל הגעלה שחוזר ובולע אבל מותר ללבן כלי תוך הפסח (ד"ע ותשובת רשב"א) וכשמגעיל קודם פסח לאחר שש צריך ליזהר בכל הדברים הנזכרים שאין צריך ליזהר בהם קודם שש: (ב) יש ליזהר מלהגעיל כלי הבשר וכלי חלב ביחד אא"כ אחד מהם אינו בן יומו: (כ"ש כלי של איסור ע"כ נהגו שלא להגעיל שום כלי בן יומו): (ג) לא יניח כלים הרבה לתוך כלי ויגעילם יחד (אם נוגעים זה בזה): (ד) אם מגעיל בצבת יגלגל הכלי דאם לא כן במקום הצבת לא סליק דיקולא דמיא: (ה) אין מגעילין בחמי טבריה אפילו כלים שדינם ככלי שני מפני שאינה תולדות האור וכבולעו כך פולטו מה בולעו על ידי תולדות האור אף פולטו על ידי תולדות האור: הגה ומיהו אם נשתמש בו רק במי טבריה מגעילו בהן

(ב"י בשם א"ח) ואין מגעילין בשום משקה רק במים מיהו בדיעבד מהני הגעלה בכל משקה (ב"י בשם א"ח) אם הגעיל הרבה כלים ביורה עד שמרוב פליטת הכלים נעשו המים כציר אין להגעיל עוד באותן המים (ר"ן פרק כל הבשר): (ו) כלי גדול שאינו יכול להכניסו לתוך כלי אחר מחמת גודלו עושה שפה לפיו בטיט כדי שיתמלא היטב ויגיעו המים בשפתו וממלאו מים ומרתיחו או יקה אבן רותחת או לפיד אש וישליכנו לתוכו בעודו רותח ומתוך כך ירתיחו המים יותר ויעלו על שפתו: (ז) נוהגין לשטוף הכלי במים קרים אחר הגעלה מיד:

סֵדֶר לְקוּטֵי תְּפִלֹת הַיּוֹמִי:

יג: וּבִכֵּן תִּרְחַם עָלֵינוּ מְלֵא רַחֲמִים, וְתַחֲוֶם וְתַחֲמַל עַל יָמֵינוּ וְשָׁנוּתֵינוּ, וְתִטִּיב לָנוּ מִטּוֹבְךָ הָאֱמֶתִי, וְתִזְכְּנוּ לְתַפְלָה בְּשִׁלְמוֹת וְנִזְכָּה לְהַתְּפַלֵּל כָּל תְּפִלוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ, וְלֹא נִזְלֹזַל חַם וְשָׁלוֹם בְּדַבָּרִים הָעוֹמְדִים בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם שֶׁהֵיא הַתְּפִלָּה, וְלֹא נַעֲשֶׂה תְּפִלָּתֵנוּ קֶבֶע אֶלָּא רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, וְלֹא תִדְמָה עָלֵינוּ תְּפִלָּתֵנוּ כְּמִשְׁאוּי חַם וְשָׁלוֹם, רַק נִזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהַתְּאַמֵּץ וְלְהַתְּחַזֵּק וְלְהַתְּגַבֵּר בְּכָל כַּח וְעֵז וְתַעֲצוּמוֹת בְּכָל מִינֵי כַחוֹת לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלָּה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּכּוֹנוֹת הַלֵּב בְּאַמֶּת כָּרְאוּי כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, כַּמָּה וְכַמָּה קָשָׁה וְכָבֵד עָלֵינוּ לְפָתַח פִּינוּ בְּתַפְלָתֵנוּ, וְתַפְלָתֵנוּ פְּגוּמָה מְאֹד חוֹסֶה עָלֵינוּ כְּרַב רַחֲמֶיךָ, וְזַכְּנוּ לְגֵאוֹל וְלַפְדוֹת אֶת הַתְּפִלָּה מִן הַגְּלוּת הַגְּדוֹלָה וְהַמְרָה שֶׁנִּפְלָה אֶצְלָנוּ עַכְשָׁו בְּעוֹזוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים חוּם וְחֲמַל חוּם וְרַחֵם, חוּם וְהוֹשִׁיעָה מִהֲרָה לְמַעַן שִׁמְךָ לְבַד, לְמַעַנְךָ לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנְנוּ פְּתַח פִּיךָ לְאֵלִים כְּמוֹנֵי "אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ" תָּכִין לְבִי תִקְשִׁיב אָזְנֶךָ עֲזָרְנוּ מְלֵא רַחֲמִים יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׁתַּהֲיֶה תְּפִלָּתֵנוּ שְׁגוּרָה בְּפִינוּ תְּמִיד, וַיְקַיֵּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "בוֹרָא נִיב

וְאֵת מַחְלוֹתֵינוּ הַגְּלוּיֹת לָנוּ וְהַנְּסַתְרוֹת מֵאֲתָנוּ:

טו: אָנָּה ה', רַפְּאֵינוּ ה' וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנוֹשְׁעָה כִּי תִהְלָתְנוּ אֶתָּה וְהֵעֵלָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכֹל תַּחֲלוּאֵינוּ וּלְכֹל מַכְאוּבֵינוּ וּלְכֹל מַכּוֹתֵינוּ: [להתפלל על הילדים של בני הצדיקים שהיה להם צער גידול בנים רחמנא ליצלן] (ובפרט לפלוני בן פלוני), אֵל נָא רַפְּא נָא לּוֹ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, וְתֵן לוֹ חַיִּים אַרוּכִים וְטוֹבִים וְיַחֲיֶה וַיֵּאֲרִיךְ יָמָיו וְשָׁנָיו בְּטוֹב וּבְנֵעִימָיו, וְתִרְפְּאֵהוּ וְתַחֲלִימֵהוּ וְתַחֲיֶהוּ, וַיִּזְכּוּ אָבוֹי וְאִמּוֹ יוֹלְדָיו לְגַדְלוֹ בְּנַחַת וּבְשִׂמְחָה לְתוֹרָה וּלְחֶפֶז וּלְמַעֲשֵׂים טוֹבִים לְאַרְיכוֹת יָמָיו וְשָׁנָיו טוֹבִים, וַיִּזְכּוּ לְרֵאוֹת מְנוּחָה בְּנָיו וּבְנֵי בָנִים עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת מְרָא דְעֵלְמָא כְּלָא, חוּם וְחַמֵּל עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ וְעַל כָּלֵיוֹת עַמְךָ יִשְׂרָאֵל, עַמְךָ הַקָּדוֹשׁ אֲשֶׁר בָּהֶם בְּחַרְתָּ, וְאָמַר לְצָרוֹתָם דֵּי, כִּי כָּבַר סָבְלוּ צֶעַר גְּדוֹל בְּנָיו הַרְבֵּה יוֹתֵר מִדֵּי בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים:

טז: אָנָּה ה' חוּם וְחַמֵּל וְרַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ וְעַל פְּלִטָתְנוּ, יַהֲמוּ נָא וַיִּכְמְרוּ נָא הַמּוֹן מַעֲיָךְ וְרַחֲמֶיךָ עַל רְתִיחַת דְּמַעְתָּם וְצֶעַרָם וְאַנְקָתָם וְאַנְחָתָם וְכִלְיוֹן עֵינֵיהֶם שֵׁישׁ לָהֶם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, אֲשֶׁר עֵינֵיהֶם תְּלוּיֹת אֵלֶיךָ לְבַד "כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֵל יַד אֲדוֹנֵיהֶם, כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֵל יַד גְּבֻרָתָהּ", כֵּן עֵינֵיהֶם אֵל ה' אֱלֹקֵיהֶם עַד שְׂתַחֲנַם וְתִרְפָּא וְתִבְרִיא וְתַחֲלִים וְתַחֲיֶה אֶת בְּנָם זֶה, בְּאִפְּן שְׁלָא יָבֵא לְיַדֵּי מַחֲלָה וּכְאֵב וּמַחוּשׁ כָּלֵל, כִּי אֵל הַנֶּעַר הַזֶּה הִתְפַּלְּלָנוּ וְתַזְכֵּם בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים לְגַדְלוֹ בְּנַחַת וְשָׁלוֹם וְשִׁלּוּהַ לְאַרְךְ יָמָיו וְשָׁנָיו טוֹבִים רַחֵם עֲלֵיהֶם לְמַעַן שְׂמֶךָ, כִּי לֹא אָמַר ה' לְמַחֲוֹת שֵׁם יִשְׂרָאֵל חֲלִילָה, כִּי שְׂמֶךָ מְשַׁתֵּף בְּשִׁמְנוֹ, וּכְבָר הִבְטַחְתָּנוּ לְעַמִּד בְּעֶזְרָתְנוּ תָּמִיד:

יז: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶתָּה יוֹדֵעַ כִּי אֵין בָּנוּ כַּח וְשִׁכַּל אֵיךְ לְבַקֵּשׁ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תתיב - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְלִרְצוֹת אֹתָךְ עַל זֶה, כִּי בְּאַמֶּת הָיָה רְאוּי לָנוּ לְפֹל עַל פְּנֵינוּ תָּמִיד
וְלִהְשֵׁתִיחַ לְעֶפֶר אָרֶץ, יוֹמָם לֹא נָנוּחַ לִילָה לֹא נִשְׁכַּב, לֹא נִחְרִישׁ
וְלֹא נִשְׁקַט וְלֹא נָתַן דְּמֵי לֶךְ, וְנִזְכִּיר אֹתָךְ תָּמִיד שְׁתַּרְחֵם עַל יוֹצְאֵי
חַלְצֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁים, עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְתַרְפָּאם רְפוּאָה שְׁלֵמָה, כִּי
כָּבֵר סָבְלוּ כָּלֵם יְסוּרִים וּמִכְאוּבִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים, מִי יִבִּין עֵצֶם
פְּלִאָה וְדַרְכֵיךְ הַנִּפְלְאוֹת, וּמִי יִהְרֶהוּ אַחַר מַדּוּתֵיךְ, כִּי צַדִּיק אֶתָּה
ה' וַיִּשָּׂר מִשְׁפָּטֶיךָ, אַךְ כָּבֵר קִבְּלוּ צַעַר וַיְסוּרִין יוֹתֵר מִדֵּי הָאֹמֵר
לְעוֹלָמוֹ דֵּי יֵאמֵר לְצָרוֹתֵיהֶם דֵּי חוּם וְחַמֵּל עֲלֵיהֶם וְעֲלִינוּ וְהִתְפַּלֵּל
בְּעֵדָם וַיַּחֲיוּ כָּלֵם, כִּי אֵין לָנוּ דַעַת וְשִׁכְל אֵיךְ לְהִתְפַּלֵּל עֲלֵיהֶם, כִּי
אִם אֶתָּה לְבַד בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּתְפַּלֵּל בְּעֵדָם תָּמִיד, וְתִבְרַכֶּם
וַיַּחֲיוּ יָמִים עַל יְמֵיהֶם תּוֹסִיף שְׁנוֹת חַיִּים, יִרְאוּ זֶרַע יִאֲרִיכוּ יָמִים
וְשָׁנִים, יִבְלוּ יְמֵיהֶם בְּטוֹב וְשְׁנוֹתֵיהֶם בְּנְעִימִים וַיֵּצְאוּ מֵהֶם בָּנִים
וּבָנֵי בָנִים דּוֹרוֹת וְדוֹרֵי דוֹרוֹת, עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, לְעוֹלָמֵי עַד
וְלִנְצַח נְצַחִים: